

ת"פ 47532/04/14 - מדינת ישראל נגד חן ויצמן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 47532-04-14 מדינת ישראל נ' ויצמן
בפני כב' השופט ארז נוריאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם חן ויצמן

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירה של החזקת סם לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) תשל"ג - 1973 (להלן: החוק).
2. על פי האמור בכתב האישום, ביום 29.9.13 החזיק הנאשם בביתו, על המזנון בחדרו סם מסוכן מסוג חשיש במשקל נטו של 0.52 גרם שלא כדין וללא היתר מאת המנהל.
3. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, הודה בקיומה של שרשרת סם, אישר כי מדובר בסם אך טען שהסם אינו שלו (פרוט' דיון מיום 4.12.14).

פרשת התביעה

4. לבקשת הנאשם, זומנו עדי תביעה 1 - 4, שהינם שוטרים.
5. העיד יורי שוקורוביץ, חוקר שחקר את הנאשם. הוגשו באמצעותו מסמכים בהקשר לשרשרת סם והודעת הנאשם שסומנה ת/1.
6. החוקר שוקורוביץ מסר בחקירתו כי רשם את גרסתו של הנאשם במלואה.

7. עיון בת/1 מלמד כי טענתו של הנאשם ולפיה, הסם שנתפס אינו שלו נרשמה, והנאשם שב ונשאל בהקשר לסם ונסיבות הגעתו לחדרו:

"...זה לא שלי, אני יודע איך הגיע לשם, אולי נפל למישהו...אני לא מקל ראש עם מה שמצאו בבית שלי, אני מוכן לבדיקת שתן מתי שירצו, אני לא סוחר בסמים..."

...מי גר בבית בו את (צ.ל. אתה, א.נ.) גר?

רק אני

...למה אתה מחזיק סמים?

אני לא יודע איך זה הגיע לשם אולי מישהו הפיל...אני לא יודע, בית שלי פתוח כל הזמן" (ר' ת/1 עמ' 3 ש' 61-74).

8. השוטרים גיא זילברשטיין ויוסף בועז העידו על נסיבות ביצוע החיפוש בביתו של הנאשם. מעדותם עולה כי צוות שוטרים הגיע לביתו של הנאשם כשברשותם צו חיפוש חתום כדין.

9. מאחר והנאשם ייצג את עצמו, שבתי ובדקתי חוקיות החיפוש (על אף שלא נטענה טענה מפי הנאשם בהקשר זה) ומצאתי שהצו נחתם כדין, שהחיפוש בוצע כדין ובהתאם להנחיות בית המשפט המוסמך שחתם על הצו (לרבות חיפוש בפני שני עדים).

10. השוטר יוסף בועז הדגיש כי במהלך החיפוש התנהג הנאשם בצורה מעוררת חשד. לדבריו, הוא "התנגד התנגדות פסיבית" על ידי כך שזז ממקום למקום וצעק "מה אתם רוצים ממני".

11. השוטר רועי רזון, העיד כי מששאל את הנאשם של מי החומר החשוד כסם, ענה הנאשם שאינו יודע של מי החומר (ר' עמ' 14 לפרוט' ש' 13). כל אותה עת, עמד אביו של הנאשם בסמוך לעד.

פרשת הגנה

12. הנאשם העיד להגנתו. לטענתו, הסמים אינם שלו אלא של אביו. לדבריו, חשש לומר את האמת מכיוון שחשש לסבך את אביו.

13. הנאשם הדגיש כי לאחר חקירתו שוחח עם אביו שאמר לו ש"לא קיבלו את העדות שלך וזה שלי" (ר' עמ' 16

לפרוט' ש' 14).

14. הנה כי כן, אפילו מגרסת הנאשם, אף אם נקבלה, עולה כי היה ברור לו ולאביו - כבר בסמוך לאחר החקירה - כי גרסתו של הנאשם, כפי שנמסרה למשטרה בעייתית, אינה סבירה ועדיין, נמנעו גם הנאשם וגם אביו למסור בזמן אמת, גרסה אחרת או שונה.

15. בחקירתו הנגדית, טען הנאשם כי במהלך החיפוש לא ידע שמדובר בסמים אלא הבין זאת רק בעת ששהה בתחנת המשטרה. מיד לאחר מכן, בתשובה לשאלת בית משפט, טען כי ידע "מהתחלה", במועד החיפוש עצמו שהסם שייך לאביו וזאת בניגוד מוחלט לטענותיו הקודמות.

16. משנשאל מדוע אמר במשטרה את שאמר, טען הנאשם כי "אין לו הסבר", "אני אמרתי הרבה דברים" ושב והדגיש כי לא רצה לסבך את אביו.

17. בניגוד מוחלט לטענותיו הקודמות, ציין הנאשם במהלך חקירתו הנגדית, כי כבר במהלך החיפוש טענו הוא ואביו שהסם שייך לאביו. טענה זו, נסתרה על ידי השוטרים שהעידו בפני.

18. אביו של הנאשם, מר חיים וייצמן העיד ומסר בעדותו כי הסם שנתפס בביתו, בחדרו של הנאשם, שייך לו. לדבריו, אמר זאת כבר במהלך החיפוש, לאחד השוטרים והלה אמר לו לעמוד בשקט בזמן החיפוש ולא להתערב (עמ' 20 לפרוט' ש' 28 - 29).

19. במהלך חקירתו טען העד כי היה זה הוא שהניח את הסם בחדר וכי ישן שם עובר לחיפוש.

20. משנשאל מדוע לא הגיע לאחר מכן למשטרה למסור את גרסתו ולסייע לבנו, ענה כי מערכת היחסים בינו לנאשם, בנו, בתקופה הרלוונטית, לא הייתה תקינה וממילא פעל כפי שפעל בעצת עורך דינו.

21. עורך דין קידר, ששמו הוזכר פעם אחר פעם על ידי אביו של הנאשם, לא הובא כעד הגנה.

22. התובעת בסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשם בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית. התובעת הדגישה את חוסר מהימנותם של הנאשם והעד מטעמו; את גרסאותיהם "המתפתחות" של הנאשם ואביו; את הגרסה הכבושה; את הימנעותם מליתן הסבר אמין, המניח את הדעת, להתנהגותם ולכבישת גרסתם.

23. הנאשם ביקש לקבל את הסבריו וטענתו לפיה הסם שייך לאביו. לדבריו, הוא נמנע מלומר את האמת עקב החשש לסבך את אביו ואילו אביו לא סיפר גרסתו עד כה עקב מערכת יחסים לא תקינה ששררה ביניהם ובהתאם לעצת

עורך דינו.

דין

24. **סעיף 7(א)+(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) תשל"ג-1973**, קובע כי: "7(א): לא יחזיק אדם **סם מסוכן** ולא ישתמש בו, אלא במידה שהותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה, או ברישיון מאת המנהל.

.....

(ג) העובר על הוראות סעיף זה, דינו - מאסר עשרים שנים או קנס פי עשרים וחמישה מן הקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. **ואם החזיק בסם או השתמש בו לצריכתו העצמית בלבד, דינו - מאסר שלוש שנים** או קנס כאמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977."

סם מסוכן מוגדר בסעיף 1 לפקודה כ"חומר מן המפורטים בתוספת הראשונה..."

ובין החומרים המופיעים בתוספת הראשונה נמצא גם הסם קנבוס, הידוע גם בשם "חשיש" -

"**קנבוס**" - כל צמח מהסוג קנבוס (cannabis) וכל חלק ממנו, לרבות שורשיו אך למעט שמן המופק מזרעיו."

25. זירת המחלוקת בתיק היא, האם הסם שנתפס בחדרו של הנאשם, שלו או שייך לאחר.

26. מהראיות שהובאו בפני לא נותר בי ספק שהסם שייך לנאשם.

27. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, ולאחר שעיינתי בפרוטוקול הדיון ובמוצגים שהוגשו לעיוני, אני קובע כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר ועל כן יש להרשיעו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

28. הרשעתו של הנאשם מתבססת על העובדה שהסם נתפס בחדרו של הנאשם, על המזנון סמוך למיטתו ועל עדויות השוטרים, עדי התביעה, שהעידו לפני והותירו בי רושם מהימן. מנגד, גרסאותיהם של הנאשם ואביו, שנשמעו בפני, לא הותירו בי רושם אמין.

29. מעדותם של השוטרים עולה כי כבר בזמן החיפוש, ביקש הנאשם להרחיק עצמו מהסם וטען שאינו יודע של מי הסם וכיצד הגיע לחדרו, למזנון שסמוך למיטתו.

30. גם בחקירתו במשטרה שב וטען הנאשם כי אין המדובר בסם השייך לו ואולם גם אז לא סיפק הסבר לנסיבות

הימצאות הסם בחדרו.

31. התרשמתי, כי בשלב זה כה להוט היה הנאשם להרחיק עצמו מהסם עד כי טען שאינו סוחר בסם. תמהתי, מדוע נמנע הנאשם לטעון, כבר בשלב זה, שהסם שייך לאחר אלא טען שאינו יודע כיצד הגיע הסם לחדרו.
32. בשום שלב, לא במהלך החיפוש, לא בחקירתו במשטרה ואף לא בתחילת משפטו, במעמד ההקראה - לא העלה הנאשם את הטענה שהסם שייך לאביו.
33. טענה כבושה זו נשמעה רק לאחר תחילת הבאת הראיות.
34. מדובר בטענה מגמתית וכבושה אשר לצידה לא הונח הסבר, שיש בו כשלעצמו, כדי להסביר, כבישתה, ומשכך, אין לתת בה אמון.
35. גרסת השוטרים לפיה, בשום שלב במהלך החיפוש לא ציינו הנאשם ואביו כי הסם שנמצא שייך לאב, לא נסתרה והייתה קוהרנטית, עקבית, אחידה ומשכך, מהימנה עלי.
36. עדותם של השוטרים, מתיישבת עם כלל הראיות והנסיבות, ועדיפה על פני גרסתו הבלתי מהימנה, הכבושה והמיתממת של הנאשם אשר עשה עלי רושם בלתי אמין בעת מסירת עדותו בפני.
37. לא זו אף זו, בקיעים רבים נתגלו בגרסתו של הנאשם: כך למשל, טען הנאשם כי "לא ידע" של מי החומר בזמן החיפוש ולאחר מכן, במהלך חקירתו הנגדית, מסר גרסה סותרת לפיה, כבר במועד זה ידע גם ידע של מי החומר אך נמנע מלומר זאת.
38. וכך ציין, כי לראשונה נודע לו שמדובר בסם עת הגיע לתחנת המשטרה. באותה נשימה, מסר כי שמע את אביו אומר לשוטר כי הסם שלו כבר במהלך החיפוש...
39. מדובר בסתירות מהותיות המלמדות, כמאה עדים, על חוסר מהימנות גרסתו של הנאשם. סתירות אלו, יש בהן כשלעצמן, כדי להסביר אף את התנהגותו של הנאשם אגב החיפוש, כפי שהעיד עד התביעה יוסף בועז, שתיאר התנהגות חסרת מנוח מצדו של הנאשם.
40. בנסיבות אלו, אינני מקבל את גרסתו של הנאשם ואני דוחה את הסבריו הבלתי אמינים והבלתי סבירים.
41. כך הם אף פני הדברים באשר לגרסתו של אביו. לטענת האב אמר לאחד השוטרים כבר במהלך החיפוש שהסם שלו.

42. לא זו בלבד שלטענה כבושה זו אין בסיס ואחיזה, הרי היא נסתרת בדברי השוטרים ואף מגרסתו של הנאשם עצמו.
43. אינני מקבל את טענתו של עד ההגנה, אביו של הנאשם, שהסם שייך לו. אני קובע שמדובר בגרסה בלתי מהימנה, כבושה, שנועדה לסייע בידי הנאשם. עד ההגנה לא סיפק הסברים מניחים את הדעת לכבישתה של גרסתו זו ובהקשר זה אעיר, כי הימנעותם של הנאשם ואביו, להביא את עו"ד קידר כעד מטעמם, פועלת לחובתם.
44. למעלה מן הצורך ומכיוון שהנאשם לא יוצג בהליך שבפני ועל אף זירת המחלוקת המצומצמת, עיינתי בחומר הראיות ובחנתי אף חוקיות החיפוש ומצאתי שהחיפוש היה כדין ועל פי צו שנחתם בידי בית משפט מוסמך.
45. בענייניו, אני קובע כי הוכח שהסם שייך לנאשם ואני דוחה את גרסת הנאשם ועד ההגנה לפיה הסם שייך לאביו.
46. ניתוח הראיות בכללותן, כפי שעולה מפרשת התביעה, אמרת הנאשם, חוסר מהימנותו שלו ושל אביו של הנאשם, לרבות התייחסות לכלל הנסיבות, מלמדים כי הסם שנמצא בחדרו של הנאשם, על המזנון שממוקם ליד מיטתו, שייך לנאשם.

סוף דבר

47. בסיכומי של דבר, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של החזקת סם מסוכן מסוג חשיש במשקל נטו של 0.52 גרם לצריכה עצמית, וזאת לפי סעיף 7(א)+(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) תשל"ג - 1973.

ניתן היום, כ"ח טבת תשע"ה, 19 ינואר 2015, במעמד הצדדים